



Barcelona en solfa, per Vives Fierro

EL MIRADOR**MAGÍ CAMPS**

Barcelona



Als parcs de la Xina, de tant en tant hi ha un personatge que carrega una galleda i un pinzell gros com una escombria qui, per a gaudi dels passejants, practica la cal·ligrafia dels ideogrames a terra. Ahir, al terra de l'escenari del teatre Romea, qui menava el pinzell era Clàudia Vives Fierro, però no hi dibuixava caràcters de cap alfabet, sinó allò que li suggeria el mapa sonor de Barcelona.

Convidada per la Fundació Romea, l'artista multidisciplinària hi presentava l'acte 4'33"/6 *Barcelona en solfa*, que consistia

en sis compassos sonors, cadascun dels quals durava quatre minuts i trenta-tres segons. Aquest espai de temps es correspon amb l'obra musical homònima de John Cage, que és l'estona que fan silenci els instruments que hi intervenen, mentre que a la sala se senten tota mena de sorolls, perquè, com diu el compositor avantguardista, el silenci absolut no existeix, sempre hi ha so.

Vives Fierro ha enregistrat aquests sis compassos en sis llocs de Barcelona: la carretera de les Aigües, la biblioteca J.V. Foix de Sarrià, la platja de la Barceloneta, la plaça Catalunya, la plaça del Macba i el Romea. En aquest acte, l'artista es defineix com a "caçadora de sons" i el que va oferir al Romea estava degudament ajustat mitjançant "decisiones artístiques", com ara amb la tria del



ANDREU ESTEBAN

Clàudia Vives Fierro al Romea

material o matisant els decibels.

Abans de dibuixar a terra cada compàs, l'artista llegia un text que donava algunes pistes d'allò que se sentiria tot seguit. Les bicicletes de Collserola o els monopatins de la plaça dels Àngels no són fàcils de distingir sense context, però sí que ho són les onades de la Barceloneta, la guitarra d'un músic del carrer o el xiuxiueig de "cervesa, beer".

A la plaça Catalunya s'hi sentien algunes notes del piano del Concurs Maria Canals, però el més sorprenent de tot va ser la sorollada de la biblioteca, amb les cadires arrossegades, els teclats dels ordinadors i, fins i tot, la campaneta de l'ascensor. Amb tot plegat, Vives Fierro va dibuixar sonorament la gran ciutat, mentre demostrava que el silenci absolut és impossible. ●